

Leerrede over Handelingen 2: 1 t/m 4 uitgesproken op 1^e Pinksterdag 13-5-1951 morgendienst te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar

Zingen - Psalm 63: 1 en 2
Lezen - De Wet des HEEREN
Handelingen 2: 1 t/m 21

Voorrede:

Uit wat wij zo-even zongen, hebben wij kunnen verstaan, dat de psalmdichter opkomt uit de diepste armoede, maar dat er nochtans, in zijn leegte, iets bij hem is blijven liggen. En dat is: "God, Gij zijt mijn toeverlaat." En daardoor: "U zoek ik met verlangen", want God heeft wat nagelaten. Al stond er boven deze psalm niet dat hij van David was - de knecht des HEEREN - dan zouden wij toch moeten besluiten, dat er bij de psalmdichter een waar werk van God is, van Zijn genade. Immers, waar God Zich bewezen heeft, daar laat Hij wat achter. Al is er nog maar bij aanvang aanraking geweest met Zijn Majesteit, dan is er wat geweest dat wij nooit kwijt kunnen raken, dat blijft liggen.

Er kan veel godsdienst zijn, daarover kan gesproken en geredeneerd worden, en zelfs wel grote opgang maken. Kijkt maar eens naar een Bileam. Hij kon profeteren als de beste, en zoveel eeuwen van te voren reeds zeggen, dat er een ster zou voortgaan uit Jakob en er een scepter zou opkomen uit Israël die de landpalen der Moabieten zou verslaan. Hij wist het precies! Máár ... er is in de ziel van die man geen aanraking van God geweest, want er is niets bij hem blijven liggen!

Terwijl hij spreekt van het toekomstige, zegt hij: "Mijn ziel sterve de dood der oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne." Maar ... hij wenste niet om, met degenen die wel aanraking met God hadden, in armoede te leven en de hoofden bij elkander te steken: komt, laten wij op Hem, Die het Leven is, uitzien en aan Hem blijven hangen, want buiten Hem is het alles de dood. Waarom was er dat niet bij hem? Hij had nog nooit aanraking gehad met dat goddelijk leven. En onbekend, maakt onbemind.

Toe, als wij nog nooit eens gevoeld hebben dat God het Leven is, en als bij ons nog nooit eens alles in de ziel in beweging gekomen is: "Wie is er toch een God als Gij?", tot diegenen zou ik bij de aanvang van deze Pinksterdagen willen zeggen: bedenkt dat toch eens, onderscheidt het eens.

Pinksterfeest is het hoogste, het verhevenste feest, waarop God de kroon is wezen plaatsen op Christus' werk. Wat was er op dit benedenrond anders werkend dan de geest van de vorst der duisternis in de kinderen der ongehoorzaamheid, die alles opzet tegen en aftrekt van God en alles aan deze wereld bindt, aan het zien- en zinlijke, aan de zonde? Dat is de vrucht van satans handelingen.

Van de vrucht van Christus' handelingen zegt de profeet, dat zij de tale Kanaäns zouden spreken. Wat is dat? In Kanaän werd Hebreeuws gesproken. Abraham werd een Hebreër genoemd, dat is: een man van de overkant. Dat zegt ons, dat de taal van de overkant gesproken werd. De inhoud daarvan, kort gezegd, is: "Abba, lieve Vader." Het is de vrucht van Christus' werk, dat die taal gesproken kan worden en dat door mensen die van nature kinderen des duivels zijn. Daarom zeggen wij, dat het, het hoogste feest is, de kroon op Christus' werk, en dat uit Gods eeuwig welbehagen.

Als wij nog nooit eens voeling hebben gehad wie God is, och, dan hebben deze dagen slechts de naam gehad van Pinksterfeest, uitstorting van de Heilige Geest, maar hoe kan men er dan deel aan hebben? Dat kan dan toch niet. Beseft dan eens uw algehele armoede.

David spreekt ook uit de armoede, maar er was bij hem door God wat achtergelaten, zodat er zelfs een gebed oprijst uit de diepste grond van zijn ziel:

'k Heb U voorwaar in 't heiligdom
voorheen beschouwd met vrolijk' ogen;
Hoe zag ik daar Uw alvermogen!
Hoe blonk Uw Godd'lijk eer alom!

Dan geeft hij te kennen dat alles buiten God in het niet zinkt:

Want beter dan dit tijd'lijk leven
is Uwe goedertierenheid.
Och, werd ik derwaarts weer geleid!
Dan zou mijn mond U d'ere geven.

Christus heeft in alles voorzien. Als er nu zijn, die moeten zeggen: "Ik weet daar niets van, het is toch verschrikkelijk", dan is nòg Jezus' woord, dat God Zijn genade en Heilige Geest aan diegenen geven wil, die Hem met hartelijk zuchten zonder ophouden daarom bidden en daarvoor danken. Zien wij wel, welk een minzame Koning hij is? Niet zó: "Weten jullie nergens van? Zoek het dan maar uit!" Integendeel!

Mocht iemand zeggen: "Maar ik ben een gevallen mens, ook ben ik biddeloos." Als gij nu eens zodanig uw armoede, uw gebrek gaat gevoelen, dat gij in een staat zijt waarin gij mòet omkomen, dat gij overal buiten staat, zou het gebed dan niet in uw binnenste kunnen oprijzen?

Verskillende kinderen die hier zijn, weten het misschien nog wel dat er hier in de hongerwinter (1944/45) eten werd gekookt. Toen bleven er op een keer twee stumpers staan (want zij roken de etenslucht) en gingen aan het roepen: "Honger, honger!" Hoe kwam dat? Hadden zij dat anders ook gedaan? Welnee, maar die kinderen liepen met een lege maag, zij hadden in een paar dagen niets gehad. Hoewel zij niets zagen maar wel wat gewaar werden, gingen zij voor de deur staan en riepen: "Honger!"

Als er dan geen behoefte bij u is, geen gebed, merkt dan eens aan wat een werk er bij God is. Al zie je daar niets van maar beseft dan eens dat gij op reis zijt naar het verderf - overal buiten staande - dan zou dat soms aanleiding kunnen geven dat gij naar God gaat vragen. Dan mogen wij (het is toch geen kleinigheid, welk een ruimte ligt er toch in het Evangelie) gelovig gaan bidden. Want Jezus zegt, dat Hij het wil geven. Niet: je moet het maar eens gaan proberen, je kunt nooit weten. Neen! Hij zegt, dat God Zijn genade en Heilige Geest wil geven aan diegenen, die Hem zonder ophouden daarom bidden.

Dus Hem aanroepen uit armoede, uit het gemis. Hij zegt dat het er is, beantwoording naar Zijn eeuwig Evangelie, om Hem daaruit te erkennen. Het Evangelie sluit niemand buiten. Christus heeft het niet gedaan in Zijn omwandeling op aarde en de apostelen hebben het ook niet gedaan. Wij sluiten onszelf dikwijls buiten, maar God en Christus doen het niet. Laat ons dat dan opmerken.

Zelf ben ik ook te arm om te denken of te spreken, ik heb niet eens een tekst om over te spreken. Het is Pinksterfeest en daarom is het bij mij om daarover te spreken, maar ik ben zó leeg, zó arm, zó ontbloot in mijzelf! Er ligt wel wat, namelijk kennis van God, die zich uitspreekt.

Doch voor wij over de geschiedenis van het Pinksterfeest spreken, wil ik dit nog even tot u zeggen: zo-even ben ik nog bij onze vriend De Ron geweest. Hij heeft niets gezegd. Hij is zo zwak, dat ik hem maar nauwelijks kan verstaan, maar ik heb wel gevoeld hoe die man is. Het kan wel zijn, dat het uit mijn armoede is, dat ik mij geheel één met hem gevoel. Gisteravond was zijn zeggen: "Ik wacht op aflossing." Dan gevoel ik: "Jij bent zó ontledigd van de wereld, van

alles, dat je ligt uit te kijken: hoe lang zal het nog duren dat het Uw tijd is dat ik mag gaan doen dat werk, wat Gij in mij gelegd hebt en dat met zich meebrengt om U volmaakt uit Uw werken te eren." Dat behoef ik dan niet te vragen, want ik gevoel dat het zó bij hem is. Immers, de werken van God zijn van dien aard, dat zij God bedoelen. Zij zijn uit Hem, tot Zijn eer en heerlijkheid. Het is toch wat, als wij aan het einde van onze loopbaan zó liggen: "Op Uw zaligheid wacht ik, HEERE!" Die man heeft er indertijd zijn werk van moeten maken om God te zoeken. Doen wij het ook? Laat het niet bij ons zijn: "Mijn ziel sterve de dood des oprechten." Als wij het niet zoeken - er niet mee lopen - dan krijgen wij het ook niet.

Laat dat dan een woord zijn tot inleiding van deze dagen, en dat niemand achterwege blijve, ook de kinderen niet, want ook zij hebben die Geest nodig tot wedergeboorte, bekering en vernieuwing. Verstaat dat gij "buiten" staat. Roept en bedelt dan om genade van die Geest, waardoor wij worden wedergeboren, vernieuwd, geheiligd, geschikt en gevormd tot Zijn kennis en Koninkrijk.

Tekst:

Wij vragen uw aandacht voor een gedeelte van het ons zo-even gelezen hoofdstuk, Handelingen 2, nader de eerste vier verzen, waar Gods Woord aldus luidt:

1. *En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtig bijeen.*
2. *En er geschiedde haastig uit de hemel een geluid, gelijk als van een geweldige, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten.*
3. *En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.*
4. *En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.*

Laat ons nog vooraf zingen uit Psalm 43, het derde en vierde vers:

3. Zend, HEER, Uw licht en waarheid neder, ...

4. Dan ga ik op tot Gods altaren; ...

Leerrede.

Daar Gode al Zijn werken van eeuwigheid bekend zijn, en er ook gezegd wordt, dat het voornemen van God in de tijd barend is, en dat door Zijn werken, is het wel onze opmerking waardig dat, toen de tijd die door God van eeuwigheid gesteld was, was aangebroken, de priesterschaar en degenen die dienst deden in het heiligdom, volop bezig waren, want het was een hóóg feest. Immers, zij moesten nieuwe spijsoffers aanbrenge, dan kwam men met de broden der eerstelingen. Pinksterfeest, de vijftigste dag, was een verheven feest. Zij hadden vijftig dagen moeten tellen nadat zij begonnen waren de sikkels in het staande koren te slaan, dan was het oogstfeest. Het was een door God Zelf ingestelde eredienst.

Toen zaten daar een aantal mensen bij elkander, (waaronder in het bijzonder de elf discipelen, die met Jezus vanaf het begin van Zijn omwandeling op aarde, omgegaan hadden, met nog een Matthias, die in de plaats van Judas was, welke was afgevallen), die verkozen waren om getuigen te zijn van Christus en van Zijn opstanding. Die mensen zaten daar bij elkander als totaal uitgeledigden. Geen verzadigde, flinke mensen. Neen, als geheel uitgeledigd.

Hoe kwam het dat zij zo waren? Jezus had gezegd: "Waar uw schat is, aldaar zal ook uw hart zijn." En nu was hun schat in de hemel, namelijk Jezus, in Wie al hun rijkdom was. Zij hadden

Hem ten hemel zien varen - zij waren hier achtergebleven - maar hun hart was in de hemel. Wat kon hen op dit benedenrond vervullen? Zien wij welk een armoede er bij hen was?

Er kan gezegd worden: "Maar zij hadden Christus toch leren kennen in de kracht van Zijn opstanding!?" Ook waren zij getuigen geweest van Zijn hemelvaart en de engelen hadden hun ook nog een boodschap gebracht dat Hij eenmaal zou wederkeren. Daarbij, Hij had het veld niet geruimd als een verslagene, maar als een Overwinnaar, Die Zich op de troon der heerlijkheid ging plaatsen, om als het Zijn tijd was, weder te komen!" Já, dat wisten zij wel, ook wisten zij van schuldvergiffenis en van de kracht van opstanding! Maar, bedenkt eens: is wetenschap leven? Kunt gijlieden leven bij wetenschap? Zij konden het niet. Die dat wel kunnen, die moeten dat dan maar doen. Maar de discipelen konden het niet.

Hoe kwam dat? Wel, Christus had hun nog wat nagelaten, want Hij had gezegd: "Ik zende de belofte Mijns Vaders op u", en: "Blijft gijlieden in de stad Jeruzalem, totdat gij zult zijn aangedaan met kracht uit de hoogte." Christus had hen geleerd en Hij regeerde. Dat deed Hij allebei. Zij moesten niet met de kennis, met de wetenschap die zij hadden, gaan werken, maar Christus wilde die mensen schikken als instrumenten in Zijn hand, om hen hier te gaan gebruiken ten nutte van een wereld verloren in schuld.

Hebben zij zich dat onderworpen? Ja, want het waren voor die mensen zo maar geen losse woorden, maar Gods, Christus' Woord. Zij hebben zichzelf en hun wil moeten prijsgeven. Hij regeerde hen op zulk een wijze dat zij dáár met hun armoede zaten. Bedenkt eens even wat zij daarin hadden: gemeenschap met elkander. Daar zij zich Christus' Woord moesten onderwerpen en zich niet met wetenschap, kennis en ervaring konden behelpen, was dat de vrucht ervan.

Het was zulk een gemeenschap, dat het de Heilige Geest goed gedacht heeft dat door de eeuwen heen te bewaren, en het aan de wereld bekend te maken met de woorden: dat zij allen eendrachtig bijeen waren. Er was een zuivere éénheid. Dat was niet uit overvloed, uit rijkdom, maar omdat Christus hun enige rijkdom was en zij daartegenover niets hadden dan hun eigen armoede. Dan kan men vanzelf in eenheid met de naaste verkeren. Waardoor? Wel, doordat het eigen "ik" er tussen uit is, en dat was zo bij hen.

Zij zijn wel gevallen mensen. Want bedenkt maar eens, dat het slechts een week of zeven geleden was, dat zij met elkander ruzie maakten wie toch wel de meeste zou zijn in het Koninkrijk Gods! Dat waren dezelfde mensen. Toen stelde Jezus een kindeke in het midden en zei: "Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan." Wat wilde Jezus daarmee zeggen? Dat alleen diegenen in het Koninkrijk der hemelen ingaan die net als een kind zijn, waaraan alles gedaan moet worden. Toen stonden zij te hoog, omdat zij zelf nog wel wat konden doen en kregen ruzie over wie toch wel de meeste zou zijn in het Koninkrijk der hemelen. Maar in dat Koninkrijk komen alleen diegenen, die zich moeten onderwerpen: "Aan mij moet alles, alles gedaan worden, want ik heb niets." Die les hadden zij zeven weken tevoren gehad.

En in dezelfde nacht dat Jezus verraden werd, nam Hij 's avonds, bij de Paasmaaltijd, het bekken met water en de linnen doek en ging toen Zijn discipelen de voeten wassen. Hij ging het minste slavenwerk doen. Toen Hij bij Petrus kwam, zei die: "Heere, zult Gij mij de voeten wassen?" Dat was toch al te verschrikkelijk! Hij, Die hij Heere en Meester noemde, hem de voeten wassen? Jezus antwoordde: "Wat ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het na dezen verstaan." Daarop zegt Petrus: "Gij zult mijn voeten niet wassen in der eeuwigheid!" Dan is het antwoord van Jezus: "Indien Ik u niet wasse, gij hebt geen deel met Mij." Ineens is het dan bij Petrus: "Heere, niet alleen mijn voeten, maar ook de handen en het hoofd." Daarop zegt Jezus: "Die gewassen is, heeft niet van node, dan de voeten te wassen, maar is geheel rein." Zo heeft Petrus zich moeten onderwerpen.

Nadat hun voeten gewassen waren, vroeg Jezus hun: "Verstaat gij, wat ik ulieden gedaan heb?" Zij konden niet eens zeggen: "Jazeker, Heere! Wij zullen het eens vertellen welk een les Gij ons nu gegeven hebt." Dat moest Jezus hun ook nog leren, namelijk, dat die de meeste onder hen

wilde zijn, de laagste plaats onder hen moest innemen en aller dienaar zijn. Zo heeft de grote Koning hen willen afleren wat van henzelf was.

Wij zien uit de tekstwoorden, dat het vruchtdragend is geweest. Hij heeft hun die les zo geleerd, dat er tot in het diepst van hun ziel ingedrukt zat: "Wij moeten alles van de Koning hebben. Het moet alles van Hem komen. Wat wij doen is fout, dat riekt naar eigen ik, dan staan wij te hoog. Met ons werk sluiten wij ons buiten; wij moeten in onze armoede blijven, dan sluit Hij ons in." Zowel in de vier Evangelien als hier in het boek der Handelingen der Apostelen -- ook door Lukas geschreven -- treedt sterk op de voorgrond hoe onkundig die mensen waren. Wij zouden zeggen: "Waarom heeft de Heilige Geest dat juist zo in het licht gesteld? Als wij het hadden moeten beschrijven, dan hadden wij dat zeker wel achterwege gelaten! Want zij waren toch die mensen, die Christus verkoren had tot grondleggers van de Nieuw-Testamentische kerk? Moeten die nu zó voor de dag komen in hun totale onwetendheid?

Zelfs nog even voor Jezus' Hemelvaart vroegen zij Hem: "Heere, zult Gij in deze dagen aan Israël het Koninkrijk wederoprichten?" Máár ... dat konden zij nu toch wel op hun vingers uittellen, dat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld was? Dat had Jezus toch Zelf tegen Pilatus gezegd? Hoe is dat dan toch? Zo heeft het de Heilige Geest behaagd, om mij, u, de ganse christenheid, te leren, dat wij in onszelf NIETS hebben, maar dat alles moet zijn: de genáde. Die nu het meest bij zich heeft dat het alleen de genade moet zijn, daar valt het meeste weg van alle eigenheden.

Hier zien wij dus welk een verheven, schone zaak dat is. Ja, er zijn op de wereld miljoenen mensen en ook is er meer dan genoeg ruzie en oorlog, maar hier is een klein getal bijeen, en dat wordt door de Heilige Geest bestempeld als: eendrachtig. Over al die miljoenen mensen op deze aarde wordt niet gesproken, wel over die paar mensen.

Wij zijn allemaal een wereldje op onszelf, waar het eigen "ik" gekroonde koning is. Laatst hadden ze het in de trein over één of andere zaak. De één vond dit het beste en de ander dat. Toen wilde men hebben, dat ik eens zou zeggen wie er gelijk had. Ik antwoordde: "Die mensen hebben allebei gelijk; dat hoor je toch zelf!"

Ieder mens heeft in zijn eigen oog gelijk. Hoe komt dat? Doordat het eigen "ik" als een gekroonde koning is en die heeft nooit ongelijk. Maar hier is het anders. Hier is zuivere eendracht. Dat is een kunstgewrocht van de hand Gods.

Wat hebben wij sloop gekregen in Adams val, door de bondsbreuk? Adam en Eva waren voordien ook één. Toen God Adam zijn vrouw bracht, zei Adam: "Deze is ditmaal been van mijn benen en vlees van mijn vlees", en hoe lofrijk zegt hij dan van haar: "Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit de man genomen is." Adam en Eva hadden God lief en het kon niet anders of Adam had Eva lief en andersom had Eva, Adam lief, want het was alles zuiver uit God, één!

Maar wat is er gebeurd door de zondeval? Waar was toen de eenheid? Nadat Eva naar satan had geluisterd en van de verboden vrucht had genomen, viel zij niet voor Adam neer in weedom: "Ik heb gezondigd! Ik heb mij de dood onderworpen gemaakt!" Neen, daar is geen gedachte aan! Zij neemt nògmaals van die boom en geeft dat aan Adam. Wat is daar de inhoud van? Dit: als ik dood moet, dan moet Adam óók maar dood! Wat blijkt daaruit? Dat het eigen "ik" als gekroond koning is. Het wil regeren, al is het geheel ten koste van de naaste. Dat is des mensen staat buiten de genade.

Dat in deze wereld alles nog is zoals het is, is door Gods algemene genade, waardoor Hij zelfs de duivelen in toom houdt, anders was heel deze wereld hier al een hel. Dat de wereld zo verdwaasd is dat de nieuwsbladen dag in dag uit vol staan over het Atlantisch Pact, de Verenigde Naties enz., en dat men daar geloof aan hecht, nog meer dan vroeger aan de Volkenbond, komt, doordat men zo ver van God af is. Zullen wij goed beseffen, dat het allemaal

maar aan elkaar hangt als los zand? Het is niets dan kinderspel, en God spot met heel het boeltje, met al die zogenaamde grote wijsheid die de mensen hebben.

Hier vinden wij eendracht, doch dat is uit de genade. Nogmaals, niet uit rijkdom, maar uit de armoede. De ware rijkdom is bij God, en Die wil ons in onze armoede vervullen. Bij Hem is de volheid, want Hij is de Volzalige. Maar nu moeten wij ledig zijn om vervuld te kunnen worden. Dat verstaan de discipelen hier op zulk een wijze, dat er geen geforceerde, geen gemaakte eendracht is, maar dat die er is als een vanzelfsprekendheid.

Petrus, die anders nogal kwiek was, en die nog gezegd had: "Ik zal mijn leven voor U zetten", is nèt zo arm als al de anderen. Zij moeten het van God hebben. Petrus slaat zijn ogen naar boven net als al de anderen. Wat is dan hun werk met elkander? Zij vasten en bidden met elkander en zij zullen met elkander ook wel de Schriftuur opgeslagen hebben. Zij hadden toch de profetische boeken! Misschien hebben zij, wie zal het zeggen, die dag wel net uit de profeet Joël gelezen. Petrus komt daar ten minste even later zo ineens mee naar voren: "Dit is het, wat gesproken is door de profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees", enzovoorts. Het kan best dat die stof op die dag hun overdenking geweest is. Zo zijn die dagen vervuld, in eenheid.

In het hemelhof is er ook eenheid, van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Want de Vader heeft het heilswerk uitgedacht, de Zoon wilde Zich daartoe geven, en de Heilige Geest wilde in de tijd daarvan openbaar brengen. Zij waren in de eeuwige vrede raad tot een volkomen overeenstemming gekomen. Er is bij God Drie-enig eenheid. Waarin? In het bij ellendige zondaars openbaar brengen en het hun toebrengen van eeuwig heil.

Hier zijn dan ook wat mensen in eenheid. Hoe? Met het oog naar boven geslagen, om te ontvangen. Dan wil God Drie-enig aanbrengen. Hier zit dan een twaalftal met lege handen en een ledige ziel, het oog op God geslagen. Zien wij welk een overeenstemming er bestaat? Alles wat een mens meent te hebben boven afhankelijkheid van dat hoge Wezen is maar schijn, is inbeelding. Wat ik u dan bidden mag: pakt toch uw armoede en ongeluk áán, ja gedraagt u als ellendigen.

Misschien hebben er onder ons van morgen wel gebeden: "Och Heere, mocht ik toch eens wat hebben voor deze dag." In het bijzonder op zulke dagen willen wij wel beginnen met enige gave, maar ik zou zeggen: neemt op deze dag temeer uw armoede, uw ontblootheid aan, want bij God is er zulk een rijkdom, dat Hij boven bidden en denken ons kan toeschikken. God is te allen tijde een verrassend God. Het éne moment is het er niet, en het andere moment is het er wel. Hoe is het begonnen in het scheppingswerk? Er was niets. Maar dan - zo lezen wij in het eerste boek van Mozes -: "Schiep God de hemel en de aarde. De aarde nu was woest en ledig, en duisternis was op de afgrond -- meer was er nog niet -- en de Geest Gods zweefde op de wateren." Dan is daar de stem van God: "Daar zij licht!", en daar wèrd licht. Ineens is daar de openbaring van de heerlijkheid Zijns lichts. Waardoor? Door Zijn almacht, waardoor àlles in aanzijn geroepen is. God wilde de heerlijkheid van Zijn Wezen openbaren in werken. Zo doet Hij het nog in het werk van herschepping, in het werk der genade, om Zich daardoor een eeuwige Naam te maken.

Daar zitten dan de discipelen; zelf kunnen zij niets maken of veranderen. Maar God kan alles werken en Christus heeft beloofd dat Hij zal doen. Hij heeft toch gezegd: "Ziet, Ik zende de belofte Mijns Vaders op u", en: "Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid." "En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel." En: "Wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelve niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen."

Hier gaat het dus over, dat alles gegeven wordt. Niet over: zelf aanbrengen! Neen, er zou hun aangebracht worden. Dat kunnen wij nooit teveel in ons opnemen. Waarom niet? Omdat wij tot over onze oren vol zitten met: "Wat moet ik doen?" Dat zit tot in het merg van ons gebeente: werken! Maar ons de armoede onderwerpen, ons te onderwerpen wat wij geworden zijn door de zonde, dat houden wij voor het laatst. En toch is dat juist wat God bedoelt. Geeft daar eens acht op, want hier zijn onderwerpen in hun armoede en welk een verrassend God is Hij: "Er geschiedde haastig uit de hemel een geluid, gelijk als van een geweldig gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten." Verheven Woord van God!

Toen de HEERE tot satan zei: "Hebt gij ook acht geslagen op Mijn knecht Job? Want niemand is op de aarde gelijk hij, een man oprecht en vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad", antwoordde die tiran: "Is het om niet, dat Job God vreest? Hebt Gij niet een betuiging gemaakt voor hem, en voor zijn huis, en voor al wat hij heeft rondom? Het werk zijner handen hebt Gij gezegend, en zijn vee is in menigte uitgebroken in den lande. Maar toch strek nu Uw hand uit, en tast aan alles wat hij heeft; zo hij U niet in Uw aangezicht zal zegenen?"

Dan krijgt satan van God toestemming om al Jobs goederen aan te tasten, ja alles wat van Job was: "Zie, al wat hij heeft, zij in uw hand; alleen aan hem strek uw hand niet uit." Dat doet satan zo radicaal, dat op één en dezelfde dag alles er aan gaat: runderen, schapen, kemelen, ja zelfs zijn kinderen. Daarvan lezen wij, dat zijn zonen en dochteren in het huis van hun broeder, de eerstgeborene, waren, en dat er een grote wind kwam van over de woestijn en aan de vier hoeken van het huis stiet waardoor alles in elkaar viel. Zij schoten er allemaal het leven bij in: allemaal dood. Zo gaat het, als de hel zich laat gelden in zijn macht.

Daar lezen wij ook van een stormwind. Maar hier lezen wij van een wind uit de hemel; uit God. Die God, die wij vrezen als wij naar onszelf lopen te kijken: brrr. God zal ons bezoeken met dood en oordeel. Maar wij zijn de dood onderworpen door onze zonde! God heeft nog nooit een mens kwaad gedaan. Het kwaad, dat doen de zonden, doet satan die wij toegefallen zijn, dat doet het eigen "ik". Maar niet God. Hij heeft de dood bedreigd op de zonde; en wat heeft de mens gedaan? Gezondigd! Is nu God de schuld? Neen, de mens.

Toen God aan satan bij Job even de vrijheid gaf, kwam er een wind uit de woestijn die op het huis viel waardoor zijn tien kinderen, die zelfs een voorbidder hadden, stierven. Want Job had gezegd: "Mijn zonen mochten God eens gevloekt hebben, laat ik voor hen offeren en God voor hen aanroepen." Nochtans vallen zij alle tien in één ogenblik.

Wij lezen hier dat er een geluid geschiedde, gelijk als van een geweldig gedreven wind. En wat brengt die aan? Ook de dood? Ja, maar voor wie? Voor satan en alle satanswerken, doch bij de twaalven en die bij hen waren: het leven! Waaruit? Uit de schatkamers van het ziele zuiden van het eeuwige welbehagen van God. Daaruit vloeit voort: leven, leven, leven. Dat komt van boven. Is het geen rijke God? Jezus had gezegd: "Ik zal de Vader voor u bidden", en: "Ik zende de belofte Mijns Vaders op u." Zal het hun verwachting niet ver overtreffen hebben?

Hier is dus sprake van een storm, van een geweldige, gedreven wind. De inhoud daarvan is: een alles overheersende macht. Wie is de Heilige Geest? Een zekere kracht? Neen, maar een Goddelijk Persoon, Eénswezens met de Vader en met de Zoon, Die dezelfde goddelijke eigenschappen heeft: mede almachtig, alwetend enz. Daarvan komt nu voor de dag, net als bij een geweldige, gedreven wind: alles overtreffend. Alles wordt er ook door bezet, want het: "vervulde het gehele huis, waar zij zaten." Er bleef niet één lege plaats over, alles werd vervuld en bezet met die Geest.

De discipelen waren daar bij elkander: leeg, ontbloot, want hun schat was in de hemel, en dáár was hun hart. Omdat zij zo leeg zijn -- uit de kennis van de heerlijkheid van Christus, want alle leven is in Hem -- zijn zij precies een onderwerp, gepast en geschikt om geheel vervuld te worden. Vervuld? Ja, met God, om geheel met Hem bezet te zijn.

Nu mocht er gezegd worden: "Maar, waarom openbaart de Heilige Geest Zich als een geweldige, gedreven wind? Want toen Jezus, nadat Hij in de Jordaan door Johannes gedoopt was, uit het water opklom en de hemel zich opende en God sprak: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik al Mijn welbehagen heb", dan is de Heilige Geest er niet als een stormwind, maar in de gedaante van een duif! Dat is toch heel iets anders? Hoe is dat dan?"

Hoe? Is er op de aardbodem al eens een bode des vredes geweest buiten de Messias? Nee toch! Alleen Christus wordt: "De Vredevorst" genoemd. Salomo mag er een schaduwbeeld, een type van geweest zijn, doch hij was ook maar een gevallen mens, ondanks alle heerlijkheid die hij had. Christus is de ware Vredevorst. Daarom is de Geest op Hem in de gedaante van een duif. God spreekt Zich uit: "Deze is Mijn geliefde Zoon", en de Geest openbaart dat Hij de Vredevorst is.

Door de godsdienst wordt Hij aangemerkt als Eén, Die tweedracht zaait. Zó dacht Saulus van Tarzen er ook over en daarom ging hij die "sekte" aan het vervolgen. Want wat moest dat worden? Heel de éénheid (!) van staat en kerk zou uit elkaar vallen als dat zo doorging. Daarom heeft Saulus geijverd met al zijn macht om dat te keren. Jezus zegt ook Zelf: "Meent niet, dat Ik gekomen ben, om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard; Want Ik ben gekomen om de mens tweedrachtig te maken." En: "Zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn." Hoe hebben wij dat te verstaan? Is Christus dan niet de Vredevorst? Jáá! Maar de tweedracht ontstaat juist doordat Hij de Vredevorst is.

Zo lang als satan vrij spel heeft bij de mens, houdt hij vrede en tracht alles in slaap te houden. Maar waar Christus komt met het Evangelie der genade, daar wordt heel de hel beroerd, en die zet de man op tegen de vrouw, en de vrouw tegen de man, kinderen tegen ouders, ouders tegen kinderen en vrienden tegen vrienden. Jezus noemt dat: zwaard, tweedrachtig maken. Maar dan is niet Jezus in eigen Persoon en Zijn leer de schuld van de tweedracht, maar de hel! Dat zou anders geweest zijn, als de Koning niet gekomen was, dan zou alles in valse vrede gebleven zijn. Het ligt dus onderscheiden. Met de gedaante van een duif heeft God willen openbaren: dat is de ware Vredevorst op Wie de Geest zonder mate rustte, opdat Hij de vrede zou verkondigen aan diegenen, die verre waren en die nabij waren, vrede door het bloed des kruises.

Hier hebben wij dus te doen met een geweldige, gedreven wind. Was dat noodzakelijk? Bedenkt dan eens even: heeft satan de Heere der heerlijkheid, Die met de Heilige Geest zonder mate was gezalft, ontzien? Kùn je denken! Satan Hem ontzien? Alles, alles is in rep en roer geweest: Pilatus, Heródes, heel het Sanhedrin, de Joodse Raad, zelfs de oude Annas, die stakker heeft die nacht zijn bed nog uit ontmoeten, de Farizeeën, de Sadduceeën, allen waren het eens: "Weg met Deze van de aarde; Hij is des doods schuldig." Zo hebben alle machten samengespannen tegen God en Christus.

Wat doen hier de Vader en de Zoon in openbaring, daar die Geest uitgaande is van de Vader en van de Zoon als de adem des levenden Gods? Die openbaring geschiedt niet als een zachte stilte, maar als een geweldige, gedreven wind, daarmee bewijzend oppermachtig te zijn. Wie kan een storm keren? Geen mens. Zelfs geen muur. Als het maar hard genoeg stormt, dan hoort men zelfs door de dikste muren heen de wind. Men zegt soms: "Kun je nu begrijpen wáár die tocht vandaan komt?" Het is onbegrijpelijk! Zo wil God ons hier leren, dat die Geest in onwederstandelijke kracht door alles heendringt, tot troost van alle belanghebbenden.

Kijkt gij aan tegen uw hoogmoed, uw tegenstand, de dodelijke gesteldheid bij uzelf, de machteloosheid bij uzelf, bij uw kinderen, uw naaste, als een reddeloos geval? Dan worden wij hier opgepakt, daar de Heilige Geest is als een geweldige, gedreven wind. Hebben wij belangen bij Christus en Zijn Koninkrijk, dan worden wij er hier bijgebracht, dat er bij God zo'n uitnemende macht is, dat wat Zijn liefde wil bewerken, Hem Zijn vermogen niet ontzegt.

Hij is de Almachtige. Dat een ieder dat dan tot zijn troost bedenke. Want God wil ons door het Evangelie tot Hem opleiden. Hij is toch voor ons een onbekende Majesteit. Zitten wij niet vol met allerlei wangedachten en vreemde, verkeerde voorstellingen? Ja toch? Hier is dan sprake van een stormwind van de Almachtige, de alles gewoonweg Overvleugelende. Dan gaat alles er aan wat tegen God en Zijn reine wil is, en dan kan God de gedachten van Zijn hart uitwerken. En wat Zijn liefde wil bewerken, ontzegt Hem Zijn vermogen niet. Het geloof kan nooit teveel verwachten.

... Komt, reisgenoten, 't hoofd omhoog!
Voor hen, die 't heil des HEEREN wachten,
zijn bergen vlak en zeeën droog.
O zaligheid niet af te meten,
o vreugd, die alle smart verbant!
Dáár is de vreemd'lingschap vergeten,
En wij, wij zijn in 't Vaderland!

Daar die Geest uit de hemel waait, van boven komt, zo bedoelt Hij ons ook naar boven te trekken.

Maar de tijd is voorbij, daarom moeten wij hier afbreken. Laten wij, als God het geeft, er in de avonddienst verder over spreken. Mij dunkt, dat er voor een ieder wel wat tot overdenking is. Dat het niet alleen bij overdenking blijve, maar dat wij er ons werk van maken. Want, daar wij weten dat er een Heilige Geest is, Die levend maakt, zo moeten wij met die wetenschap niet gaan zitten en gaan redeneren, maar er mede in het verborgene gaan, in onze binnenkamer. Het zou toch wat zijn, als de dag er zal zijn dat wij voor de rechterstoel van Christus gedagvaard zullen worden en wij het wel gehoord en er van geweten hebben, maar het niet hebben betracht, dan zullen wij op duizend vragen niet één antwoord kunnen geven.

Hoe denkt gijlieden er over als het oordeelsdag zal zijn en degenen met wie gij onder hetzelfde gehoor gezeten hebt, aan de zijde van God en Christus komen te staan en gij aan de andere kant? Wij lezen van de rijke man, dat, toen hij in de hel zijn ogen opsloeg, zijnde in de pijn, en Abraham van verre zag, riep: "Vader Abraham, zend Lázarus (de bedelaar, die door de engelen gedragen was in Abrahams schoot), dat hij het uiterste zijns vingers in het water dope, en verkoele mijn tong." Het was niet veel dat de rijke man begeerde - op aarde had hij heel de wereld tot zijn beschikking gehad - maar nu vroeg hij slechts om één druppel water. Kunnen wij ons nog minder indenken? Dat was toch wel héél weinig, maar dat werd hem geweigerd in die plaats der pijniging.

Waarom? Zijn zij dan in de hemel zo wreed, zo hard? Neen! Dat is een mens hier op aarde; die is zó wreed, zó hard dat hij heel Christus' middelaarsbediening laat liggen en zijn hart in de wereld ophaalt en zijn ziel verpandt voor wat klatergoud. De mens is hard, wreed, omtrent zichzelf en zijn naaste. Wat dan? In de hemel is men recht. Daar gaat men met God mee. Die nu genade mogen vinden voor Zijn aangezicht, die oordelen straks ook met God mee, hoor! Dan zullen kinderen hun ouders, en ouders hun kinderen kunnen verdoemen. Waarom? Omdat God recht is, en zij met God meegaan, en óók recht handelen. Zullen wij daar dan rekening mee houden en er toch ons werk van maken, om te zoeken er onze ziel als een buit uit weg te dragen? Dat dan die God, Die genadig is, en Die die Geest schonk, Die levend maakt, door die Geest ons het Woord der prediking heilige, het aan aller hart toepasse, ons tot zaligheid, Zijn Naam tot dankzegging. Amen.

Slotzang:

Psalm 62: 8

Eenmaal sprak God tot mij een woord, ...